

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Præstantia Gratiae Dei & Felicitate Hominis eâ donati Considerationes XXXVII.

Lamparter, Heinrich

Monachii, 1657

II. Quanti Gratiam Dei faciant Angeli.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46645](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46645)

IO DE PRÆST. GRAT. DEI.
CONSIDERATIO II.

*Quanti Gratiam Dei faciant
Angeli.*

I. **G**audium erit in celo coram Angelis Dei, super vno peccatore, poenitentiam agente. *Luc. 15.*
Magna res est Gratia, de cuius reparatione, quæ per poenitentiam fit, gaudeant Angeli. *Gaudium erit*, non qualecunque, sed festum & solenne, quod Filius Dei, inter summa mysteria, nobis patefaciendum putauit. *In celo*, vbi tanta vis gaudiorum est, vt nulla videatur fieri posse accessio; cum Deus ipse, fons infinitus gaudiorum, impleat omnia, *Coram Angelis Dei*, qui vtique si etiam beati non essent, pro excellentia suæ naturæ, non gauderent quibuslibet rebus: quanto magis, posteaquam intrârunt in immensum gaudium Domini sui, non possunt gaudere, nisi maximis rebus? Non gaudet vir crepitaculis puerorum. *Super vno*: multum esset, si super toto genere humano, vel super Adamo,

CONSIDERATIO. II

Adamo, Dauide, vel alio Patriarcha magno gaudium esse diceretur; vel super Constantino Imperatore, totum simul orbem secum trahente ad Fidem. Non super his tantum gaudent Angeli, sed super vno, quocunque tandem illo, peccatore, quantumuis vili, quantumuis improbo; imò super hoc magis videntur gaudere. *Pœnitentiam agente*: non de coronatione regis terreni, vel de electione Imperatoris gaudent, quia hæc puerilia reputant Angeli. Sed si pœnitentiam agat aliquis, si Gratiam Dei recuperet, super hoc festa, & gratulationes instituunt. Hoc Seraphinis ignes festiuos accendit, hoc Cherubinorum Sapientiz gustum auget, hoc Thronos ornat; hoc magnis illis spiritibus Dominationem, Principatum, Virtutem ac Potestatem suam dilatat; hoc Archangelis, & Angelis felicitatem accumulatur; hoc totum cælum noua hilaritate perfundit.

II. Dicit verò Christus gaudium hoc fore *Coram Angelis*; quia non tam illo-

rum fit, quàm suum. Gaudium ipsorum, tantùm est gratulantium, & quasi congaudium; ipsius autem Filij Dei proprium gaudium, cui congratulantur; qui coram ipsis ostentat gaudium suum, quasi re præclare gesta, ipsos ad gratulandum inuitans. Semper maius est gaudium eius, cui congaudemus, quàm nostrum; quamuis & nos gaudeamus, si ei gratulemur ex animo: tantòque magis, quanto maius ipsius est gaudium. Quale autem, & quantum hoc sit, tergemino exemplo declarat. 1. Pastoris, qui ouem errantem, per auia & aspera deserti, conuulnato corpore, magno labore ac studio, diu frustra quæsitam, tandem tamen repertam non iugulat, non agit ante se iratus, sed humeris exceptam, utique etiam exosculatus, refert ouans ad gregem; & amicis ac vicinis felicitatem suam in eius repertione deprædicat. 2. Mulieris pauperis, quæ si drachmam vnam perdiderit, anxie accensâ lucernâ, eam, veluti magnam
sub.

Substantiæ suæ partem, & omnia mouens, domumque euerrens, quærit diligenter, donec tandem inueniat: & cum inuenerit, conuocat amicas, & vicinas, dicens: *Congratulamini mihi; quia inueni drachmam meam.* Non exiguæ tantum fortunæ, sed etiam mentis esse videatur hæc mulier, quæ pro ære tantillo se tantopere defatigat; & eo reperto, tantum tripudium excitat, conuocando viciniam. *Ita, dico vobis, gaudium erit coram Angelis Dei.* Sustinet se Filius Dei, quasi inopem, quasi mentis parum sanæ videri coram tantis spiritibus, pro vno peccatore poenitentiam agente: quia non minùs amabat, quàm inops rei & animi solet. Neque illi, qui repertus est, sed sibi gratulari vult illos: nec tanquam de re carissimo empta, sed quasi de inuenta gratulari, vt S. Thomas notauit *opusc. 63. c. 7.*

Videri posset, indignationem hoc potius prouocare in Angelis, quàm gratulationem, qui tanti videant fieri hominum unum perditum. Pereunt mul-

ta millia; periisset & iste. An non tot Angelorum laudes perennes Deo sint satis? Ergo 3. exemplo vtitur, Patris nimium indulgentis, & filium ab omni turpitudine resipiscentem, excipientis cum gaudio; fratremque alterum, qui in officio manserat, dedignantem ingredi ad festiuium epulum, rogantis, vt communi gaudio libens velit accedere. Benedicte Deus; quænam hæc ratio, tam sollicitum esse de perdita vna bruta ouicula, de denariolo, de filio degenerare & luxurioso, vt tanto labore ac sudore, & quidem diu frustra quæras ipsemet; ac de reperto tandem gaudere, & exultare tantopere? Quid vestra, Cherubini, sapientia affert hîc causæ? quid vestra, gloriosissimi Throni, dignitas? quid vester, Seraphim beatissimi, ardor ad hæc? quid reliqua spirituum agmina gloriosa sentitis?

Congratulamur, aiunt, Diuino Pastori, & iucundum carmen admodulamur: beatam prædicamus æternæ sapientiæ, in mulieris pauperis dignanter assum-

CONSIDERATIO II. 15

assumpta similitudine, quando ita vult ipsa, fortunam: accumbimus epulis Patris, iucundi de filio suo recepto è sordibus, lætique amplectimur fratrem. Ecce enim, vt boni velleris est ouis illa, & iam digna, quæ dormiat in sinu pastoris, & de calice ipsius bibat. Ecce, vt eius imago nitet pulchrè in drachma leuioris metalli. Ecce, vt benemoratus est iam frater noster, posteaquam ei vexatio dedit intellectum. Vt ei bene annulus conuenit in manu, ac stola prima. Quàm pulcher est in calceamentis filius principis? Ita Dominus ipse iudicat, ita delectatur, ita ergo & nos ipsi meritò collætatur: tanta est apud eum Gratia resipiscentis; nec minor apud nos esse debet. Inde nobis hæc gaudia. Hæc Angeli.

III. Est & alia causa gaudij beatorum spirituum, quæ tangit ipsosmet. Quot lacunæ sunt in cœlo ex defectio-
ne rebellium, tot sunt labes Angelici nominis. Has abstergendi solis hominibus gratia datur; quia desertores illi
non

non possunt resipiscere. Implere dicuntur homines Angelorum ruinas, non quòd in eorum loca succedant, quasi in cælum venturi non essent, si illi perstitissent in fide: non ita; nam æquè primaria voluntate, & charitate perpetua Deus hominibus destinavit sedes beatas: sed quòd ex hominum salute, atque victoria de diabolis, quædam Angelicæ defectionis compensatio fiat, dum meliora secuti, obedientiam bonorum, contra maledictos illos, sequelâ & calculo suo confirmant; eisque superatis per gratiam, Conditori subtractas laudes instaurant: & gloriâ summâ potiti, perfidos Seraphinos homines in terra nati confundunt. O beati mortales, si suam conditionem agnoscant! Gratiam Dei obtinere, est seruare locum Angeli: perdere verò, est in barathrum diaboli ruere; ex Angelo dæmonem fieri. Et hoc tamen fit vnoquoque peccato lethali!

IV. Ultima causa gaudij cælestis est ipse homo, Quidni enim gratulentur

ei

CONSIDERATIO II. 17

ei ciues beati? si magno regi nascatur
filius, toto regno fiunt festa lætissima.
Quot homines Gratiam Dei conse-
quuntur, tot ei filios nasci credendum
est: ô quis explicet, in quæ bona? si in-
fans regius, è tenebris vteri prodiens,
intelligeret, in quanta bona venisset,
nunquid ipse quoque totius regni gra-
tulationes putaret esse iustissimas? Heu
quàm è tetro carcere, ex foetidissima
massa perditionis procedit homo, qui
exutus peccato, Gratiâ Dei donatur:
Intelligunt ista, penduntque suis mo-
mentis beati Angeli, & homini non
multo plus agnoscenti felicitatē suam,
quàm si esset infans, omnes Ordines
gratulantur festiuo plausu, per totum
cæleste imperium.

V. *Nonne omnes sunt administratorij
spiritus, in ministerium missi propter eos,
qui hereditatem capiunt salutis? Hebr. I.*
Non tantum ex illa gratulatione colli-
gitur, quanti Gratiam faciant Angeli;
sed etiam ex ministerio, quod Deo &
hominibus, Gratiaē causâ, præstant ala-
cerrimè.

cerrimè. *Ipsi enim velut procuracionem
 animarum nostrarum tenent, quibus, dum
 adhuc paruuli sumus, velut tutoribus, &
 auctoribus committimur, vsque ad præfinitum
 tempus à patre, ait Origen. hom. 8. in
 Gen. Volupe illis erat in veteri lege va-
 rias personas induere, quibus Christus,
 & Gratia eius præfigurabatur: antece-
 dere populum crudissimum in colum-
 na nubis & ignis, præparare quotidie
 manna, mercenarij formam & munus
 assumere. Cùm autem bono operi, le-
 ctioni S. Scripturæ operam damus,
 gaudent nobis adesse, & auxilium fer-
 re; imò ipsi pascuntur, & reficiuntur
 inde, velut ex diuinis & rationalibus
 cibus: vt docet Origen. hom. 20. in Iosue.
 Quid dico, quia diuina virtutes pascantur,
 & epulentur in nobis, si nos verba Diuina
 Scripturæ proferamus ex ore? Ipse Domi-
 nus noster IESVS Christus, si nos inueniat his
 vacantes, & huiuscemodi studiis & exerci-
 tijs operam dantes, non solum pasci, & refici
 dignatur in nobis; verùm etiam, si has epu-
 las apud nos viderit apparatus, Patrem se-
 cum*

CONSIDERATIO II. 19

cum dignatur adducere. Ministrant igitur Angeli Domino suo, & rebus gaudent iisdem. Ipsi sunt medici animarum nostrarum, sedulo nos curant, & liberare volunt a vitijs. Viderunt, quantam nostri curam gesserit pius Samaritanus, eorum Dominus; quam pretiosa e sui sanguinis balsamo preparaverit medicamenta. Ergo nihil omittunt indultriæ. Sed impatiens æger eorum charitatem impudenter sæpe repellit nec acquiescit eorum consilijs. At ipsi vident se operam perdere, cum loquuntur inuicem, & dicunt: Relinquamus eam, & abeamus unusquisque in terram suam. Hoc est; credita nobis est à Deo medicina, ut animam curaremus humanam. Adhibuimus adiutorium, medicinam imposuimus: multum contumax est; non vult obseruare quod dicimus; studium nostrum non sequitur effectus. Relinquamus eam. Caue homo, ne quando relinquat te medicus, siue Angelus Dei, siue quicumque hominum, cui credita est cura ser-

moniam

monum ad salutis medicinam deferendam.

Orig. hom. 3. in Ierem.

VI. *Tanquam leo rugiens circumit.* I. Pet. 5. Licet ab hoste quoque petere testimonium. Quanti faciat proditor Gratiam à se perditam, luculentè demonstrat, dum vt satiet odium suum erga Deum, omnes fraudes excogitat, quibus probos euertat. Quàm indigna subit elatissimus spiritus, vt à Gratiaë augmentis Dei seruos impediatur? bubonum, porcorum, canum figuras & voces induit, vt terreat vnum anachoretam, vel turbet orantem. Cooperatur sordidissimis peccatis, & à nobilitate naturæ suæ alienissimis: Infinita mala instituit, vt regnum Gratiaë minuatur, licet nôrit inde suas poenas augeri. Et nos tamen eius consilia sequimur; gratiam ipsius præponimus Gratiaë Dei. O deploranda dementia!

CON.